

Dodge viper
— neciviliziran grobijan
in čistokrvnen športni
avtomobil obenem

IZVIRNI GREH

v samo kabino. V sladkem pričakovanju obrnete ključ zaganjača, toča zvok, ki ga slišate, vam ne požene adrenalina po žilah. Ameriški zvezni predpisi pač ne dovolijo hrupa, močnejšega od 80 decibelov. Glede same vožnje je viper kljub videzu Hulka Hogana pravzaprav priljudna mačkica. V mestu se vede spodobno in vijudno, zaživi in zaduha pa šele na odprti cesti. Resna pripomba se nanaša na vidljivost, ki je v kabrioletih navadno dobra. Tukaj pogled naprej delno zakriva preširok zgornji rob vetrobranskega stekla, nazaj pa spojler za vzglavnikoma, da voznik pri vsakem prometnem znaku in semaforju zleze v sedežu navzdol.

Oken tu ne morete dvigniti. Pravzaprav jih sploh ni. Pa tudi kljuk na vratih ni, če smo že pri tem. Da o strehi ne govorimo. Strehe prav tako ni. Razen če tistemu koščku platna, ki si ga voznik v nalivu raztegne nad glavo, z veliko domišljije rečemo »streha«.

Tisto, kar v tem dodge viperju RT/10 je, pa je motor: z desetimi valji, z delovno prostornino 488 ccm in s 400 KM. Tako motoriziran je tale »gad« (viper v angleščini pomeni strupeno kačo) hitrejši od znamenitega športnika chevrolette corvette ZR-1.

Voznik, ki mu veter spreminja osebni opis, prav gotovo ne premišljuje o manjkajočih oknih in ključkah. Vožnja z viperjem je nedvom-

no ena najbolj razburljivih še od časov Ben Hura.

To je tudi osnovni namen tega »zrnaja na kolesih«: hitro voziti, trdo ustavljanje, žvižgati okrog vogalov in presuniti vse po vrsti — voznika, sovoznika in mimoidoče.

Viperjev masivni desetvaljni je usklajen s šeststopenjskim prenosom moči do zadnjih koles, privlačna plastična karoserija pa skriva trden okvir iz jeklenih cevi. Tu so še velikanske kolturne zavore in platišča s pnevmatikami, ki so dobesedno širše kot daljše.

Če imate približno 55.000 angleških funtov, lahko tudi sami vskočite vanj. Zaradi zakonskega predpisa o ključavnicah tatovi tukaj ne bodo imeli težkega dela: ključavnica na notranji strani vrat se z lahko-

to doseže od zunaj. Ko se ugnezdite v globok usnjen sedež, vam pogled, ki se odpre, zbujata mešane občutke. Znani, standardni merilniki (na beli podlagi) in stikala so pregledno razporejeni na nič kaj prikupni armaturni plošči, prevlečeni s pusto, sivo plastiko, podobno smirkovemu papirju.

Z vajeno kretno položite levo stopalo na pedal sklopke in takoj začutite, da nekaj ni prav. Seveda ni, saj je to zavora! Oba pedala sta premaknjena v levo, ker se je tista gora od motorja spredaj prerinila

Privlačnost tega vozila ni v resnični hitrosti, ki jo doseže — treba je misliti tudi na radar, mar ne? — temveč v občutku moči, ki ga daje. Kar je veljalo za prvotno cobro in še velja za številne kupce njenih replik, sedaj velja tudi za ta divji novi roadster precej nepričakovanega porekla. Chrysler se v svoji zgodovini ni proslavil s temperamentnimi vročekrvneži.

Pripravila Nada Popov
Trifunović